

Th. Nielsen: I det jeg forresten kan slutte mig til den første ærede Taler, er der dog et Par Momenter, som jeg tror end yderligere kunne tale for, at denne Lov blev forlænget noget. Lovforslaget, som det oprindelig blev forelagt i Hjør i det andet Thing, har jo netop Tidsfristen 1ste Juli 1889. Det andet Thing foreslog i Mar til en Begyndelse, at Tidsfristen skulde være 1891; siden er det blevet forandret til 1ste Juli 1889, altsaa man er vendt tilbage til det Oprindelige. Det er efter min Mening ikke alene om at gjøre, at Eiendomsbesiddere komme til at svare saa lille Rente som mulig i disse trykkede Tider, men det er lige saa meget om at gjøre, at de kunne komme til at arbejde i Ro, og at de ikke skulle frygte for hvert Dieblit, at en Del af deres Prioriteter blive opagte med den Bevidsthed, at naar Opsigelsen er foregaaet, ere de dermed færdige, saa ere de Konkurs, eller saa bliver der gjort Udlæg hos de Vedkommende. Det er netop Hensigten, om man saa vil, at præmiere dem til at foretage denne Omfætning fra den mest ubestemmelige, svævende eller bevægelige Gjæld til at faae en ubevægelig Gjæld. Der er jo Mange, og det ikke mindst blandt Smaataarsfolkene, der have deres smaa Prioriteter forfjellige Steder, eller som paa Grund af Omkostningerne frygte for at komme ind i en Kreditforening eller andet Pengeinstitut. Det er navnlig disse, jeg tror det er om at gjøre at faae bevægede til at benytte det gunstigere Pengemarked, saaledes at de faae den bevægelige Gjæld forandret til en ubevægelig Gjæld. Der blev i det andet Thing talt om, at Lovforslaget egentlig kun var til Gunst for Efternølere. Ja, var det kun enkelte Efternølere, som saa at sige aldrig bleve færdige — det vide vi jo af Erfaring, at hvor længe det gode Veir ved Indhøstningen end varer, saa er der dog altid Nogle, der ikke ere blevne færdige, naar det daarlige Veir kommer, saaledes ogsaa her, hvor længe vi end udsætte det, er der altid Nogle, der ikke blive færdige — skulde jeg visstelig ikke ønske Lovforslaget forlænget, for der vil altid være enkelte saadanne, det erkjender jeg. Men paa den anden Side maa det indrømmes, at den danske Nation i det Hele taget, og ikke mindst Bondebefolkningen, er noget langsom i sine Bevægelser og hertil kommer i dette Tilfælde, at der er en stor Del, der først ved at se deres Naboer og Bekjendte faae Gavn af denne Lov, ere blevne bekjendte med, at den overhovedet eksisterer, og det gælder navnlig den Del af Befolkningen, som ikke i særlig Grad læser Aviser og heller ikke har Raad dertil, nemlig Husmændene. Dertil kommer, at der na-

turligvis ogsaa ere andre Grunde, hvorfor de ikke have kunnet faae deres Laan omsatte, enten det, at der har været en Del af deres Gjæld, som de for Diebliffet ikke kunne faae opagte, og Andre have maaske været bange for at faae den omsat i sin Helhed. De ere derfor først, om jeg saa maa sige, bagefter blevne opmærksomme paa, at det dog var en virkelig fornuftig Operation at gjøre. Men foruden disse Grunde forekommer det mig, at der endnu er en anden meget vægtig Grund. Dette ærede Thing har for nylig til det andet Thing oversendt et Lovforslag om Husmandskreditforeninger. Vrede Herrer ville jo vide, at der i dette Lovforslag er Betingelser til Stede, forsaavidt det vedtages af Rigsdagen og stadfæstes som Lov, for, at ikke saa af de smaa Eiendomsbesiddere kunne komme til at konvertere, gaa over fra den ene Serie til den anden. De have jo virkelig ikke kunnet det før nu, saa de kunne ikke med Rette betegnes som Efternølere, de ere uskuldige i, at de ikke have faaet konverteret. Endelig skal jeg fremdeles nævne som Undskyldning for de smaa Eiendomsbesiddere, som jeg erkjender, at denne Lov væsentlig vil kom til Nytte — jeg tror, at de større Eiendomsbesiddere i Reglen have faaet konverteret, for saa vidt de kunne faae konverteret. — men at Pengeinstitutterne og Andre jo er meget lidt tilbøielige til at give smaa Laan. Jeg har tidligere havt Leilighed til her i Thinget at fremhæve, at Overformynderiet ikke gaar under 4,000 Kr. og endda nødvendig gaar ned til en saa lille Sum og at Livrenteanstalten ikke gaar under 3,000 Kr. og endda meget nødvendig gaar ned til denne lille Sum. Følgen deraf bliver altsaa den, at de smaa Eiendomsbesiddere ikke kunne faae deres Laan ordnede, inden de Andre, der søge større Laan, ere, om jeg saa maa sige, blevne møttede. Jeg tror, at dette, navnlig overfor de smaa Eiendomsbesiddere, vil være en Grund til at forlænge Loven noget, og jeg ser selvfølgelig helst, at man bliver staaende ved 1ste Juli 1889. Jeg skal forøvrigt erkjende, at jeg for mit Vedkommende ikke ønsker denne Lov forlænget tiere. Det maa være som Stuepillerne, der i Forbeten avertere den sidste Forestilling, og naar den saa er spillet, saa kommer den aller sidste. Saaledes bliver der nu ogsaa ønsket nogen Forlængelse, og den ærede Finansminister har jeg heller ikke opfattet anderledes end, at han, naar Rigsdagen kan enes derom, ikke vil have nogen Betænkelighed ved at give den aller sidste Forlængelse, om jeg saa maa sige, saa at disse Sager kunne blive ordnede, og saa at navnlig de smaa Eiendomsbesiddere kunne faae deres Laan